

Седем братя и една сестра

Други книги от Пол Гобъл:

„Последната битка на Къстър“
„Сражението на Фетърман“
„Походът на Самотния Бик“
„Дружелюбният вълк“
„Момичето, което обичаше диви коне“
„Дарът на свещеното куче“
„Звездното момче“
„Бизоновата жена“
„Великото надбягване“
„Смъртта на железния кон“
„Иктоми и големият камък“
„Отвъд хребета“
„Иктоми и боровинките“
„Вълкът от сънищата“
„Иктоми и патиците“
„Аз пея за животните“
„Иктоми и бизоновият череп“
„Вождът на враните“
„Флейтата на любовта“
„Изгубените деца“
и др.

Преводът е направен по изданието:

PAUL GOBLE

HER SEVEN BROTHERS

Copyright © 1988 by Paul Goble

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Любомир Кюмюрджиев, превод, 2014

© Издателство „Изток-Запад“, 2014

ISBN 978-619-152-373-3

СЕДЕМ БРАТЯ И ЕДНА СЕСТРА

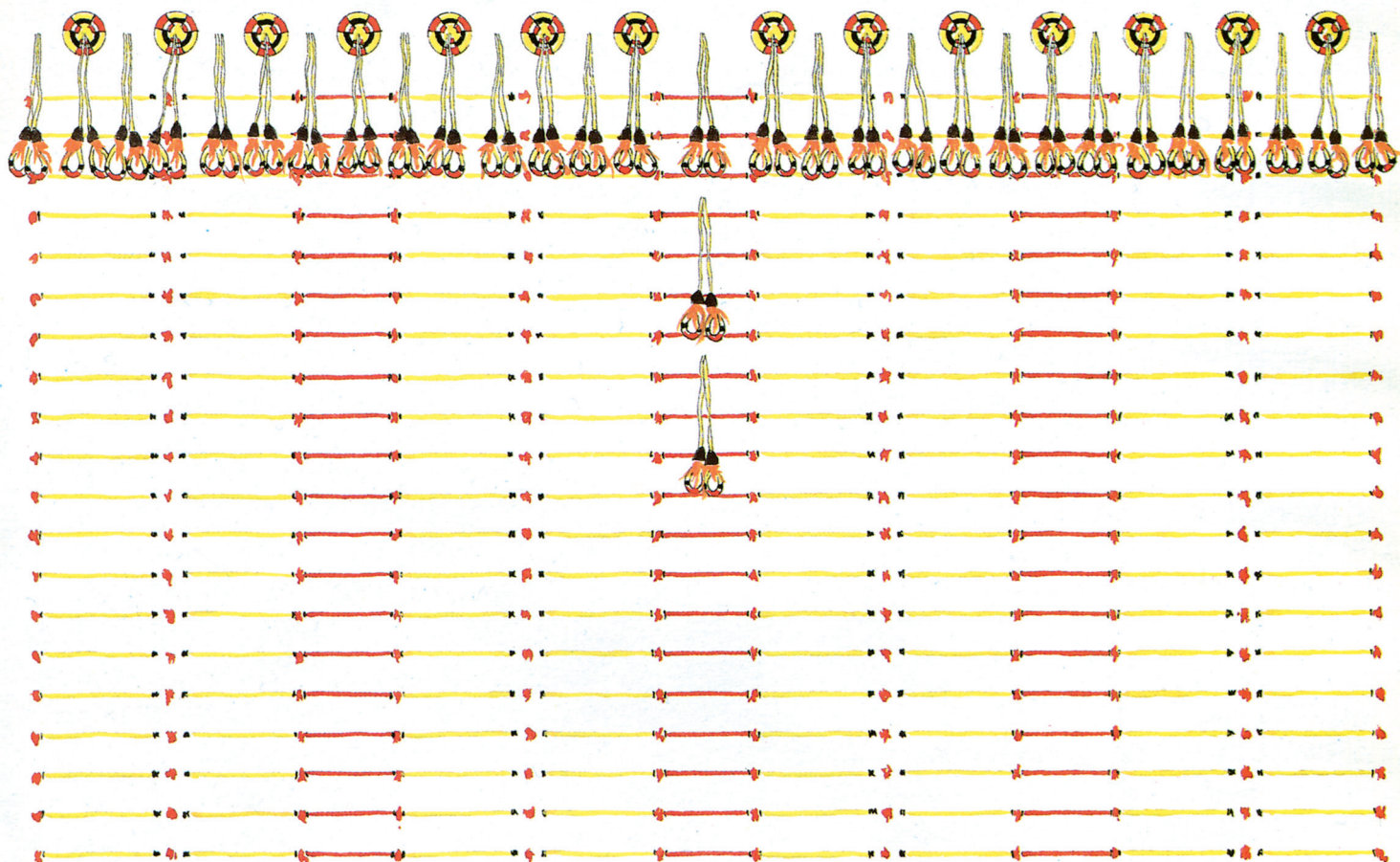
Стара легенда на индианското племе шайени,
разказана и илюстрирана от

Пол Гобъл

Превод от английски
Любомир Кюмюрджиев

На Робърт

ПОЛ ГОБЪЛ
СЕДЕМ БРАТЯ И ЕДНА СЕСТРА

американска, първо издание

Превод **Любомир Кюмюрджиев**
Редактор **Елица Кюмюрджиева**
Коректор **Людмила Петрова**
Компютърна обработка **Румен Хараламбиев**
Оформление на корицата **Румен Хараламбиев**

Формат **16/70/100**

Обем **11 п.к.**

Дадена за печат **април 2014**

Излязла от печат **април 2014**

Предпечат и печат **Изток-Запад**

1124 София,
бул. „Цариградско шосе“ № 51 (до БТА)
тел.: (02) 946 35 21,
тел./факс: (02) 943 79 51
e-mail: iztok.zapadbg@gmail.com;
iztok_zapad@abv.bg
www.iztok-zapad.eu

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА

Ризите, роклите и другите индиански предмети, нарисувани в тази книга, са вдъхновени от автентични образци, изработени от племето шайени. Те са изложени в много музеи – както в Съединените щати, така и в Европа. Рисунките върху покривалата на типитата са взети от модели, правени от шайени около 1900 г. за Музея по естествена история в Чикаго, САЩ.

Птиците и животните, цветята и пеперудите са навсякъде около нас на земята – така е и на тези илюстрации. Понякога са изобразени по две от вид – защото, също като нас, те обичат да си правят компания. На други места са нарисувани по много, за да ни напомнят за щедростта на Създателя. Всички те живеят в Големите северноамерикански равнини, където се развива действието на тази история.

Първоначално илюстрациите се очертават с перо и черен туш. Така направена, рисунката прилича на страница от детска книжка за оцветяване. Очертанятия се запълват с акварелни бои, най-често нанасяни много плътно. Около контурите се оставят тънки бели линии в опит да се наподобят ефекта от блясъка на индианските везби от мъниста и игли от бодливец, както и да се даде поне известна представа за ярките цветове, които човек вижда в чистия въздух на Големите равнини.

СПРАВКИ ЗА ТАЗИ ШАЙЕНСКА ЛЕГЕНДА:

Ричард Ърдоус и Алфонсо Ортис, „Митове и легенди на северноамериканските индианци“, „Изток-Запад“, София 2005.

George Bird Grinnell, *By Cheyenne Campfires*, Yale University Press, New Haven, 1926.

John Stands in Timber and Margot Liberty, *Cheyenne Memories*, Yale University Press, New Haven, 1967.

A. L. Kroeber, „Cheyenne Tales“, *The Journal of American Folk-lore*, Vol. XIII, No. 1, 1900.

Carrie A. Lyford, *Quill and Beadwork of the Western Sioux*, Washington, DC, 1940.

Alice Marriott, *The Trade Guild of the Southern Cheyenne Women*, Oklahoma Anthropological Society, 1937.

ИСТОРИИ като тази се разказвали, когато се спуснал мрак и вътрешният поглед се избистрел. Най-доброто време за това били зимните вечери – тогава децата лежали под завивките си от бизонови кожи, а огънят пламтял в центъра на типито. След като шумовете в лагера стихнали дотолкова, че елените се приближавали да пасат до шатрите, разказвачът на истории заравнявал с длани пръстта на пода пред себе си, после ги потвърквал една в друга, а накрая поглаждал с тях главата и цялото си тяло. Така той напомнял, че Създателят е сътворил хората от пръст и го призовавал за свидетел на това, че историята, която се канел да разкаже, е истина.

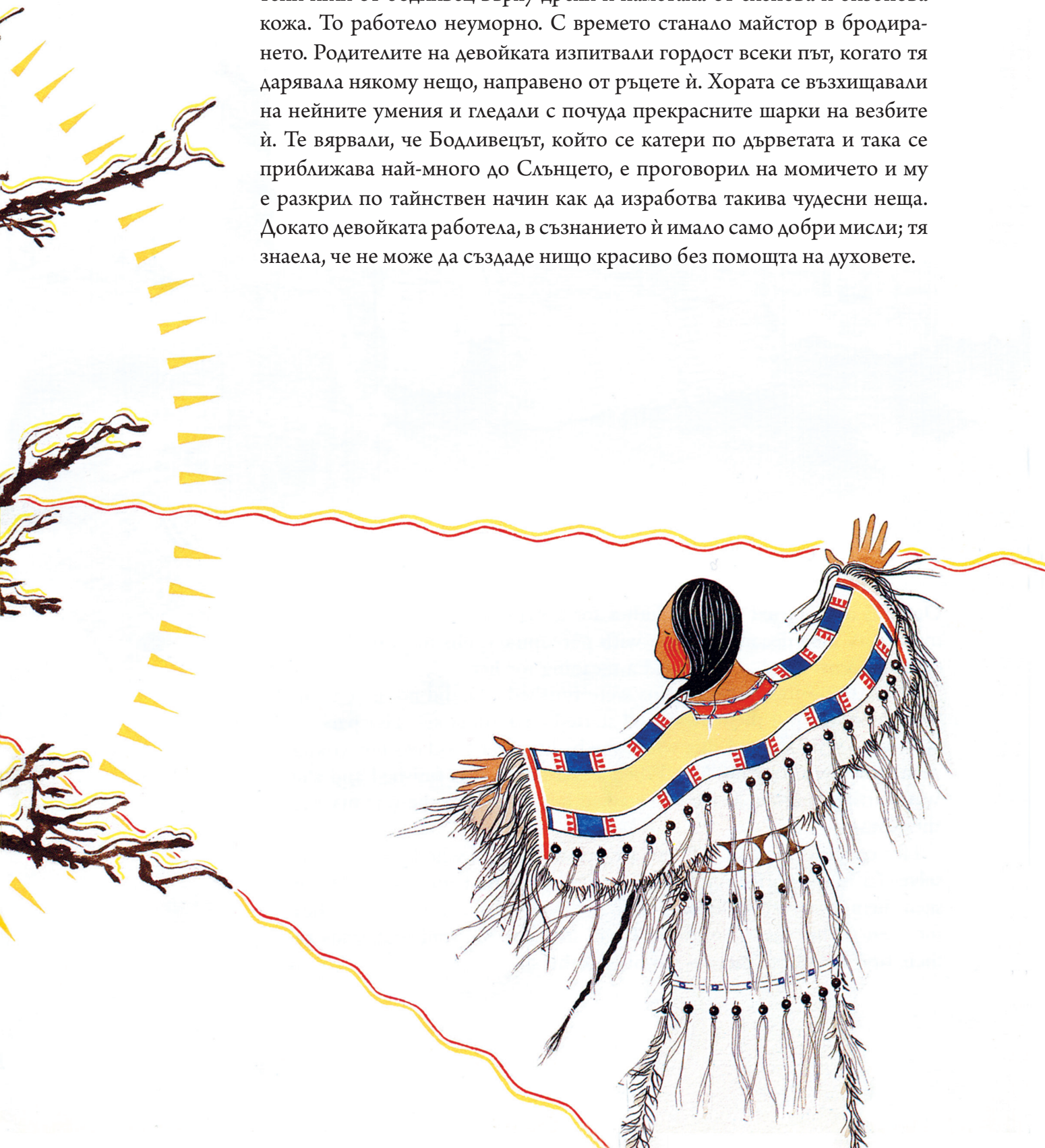
Знаете ли какво говорят птиците и животните? В стари времена имало повече хора, които ги разбирали. Създателят не сметнал, че е необходимо другите същества да приказват като нас, хората – те общували на езика на духовете. Да, птиците и животните, пеперудите и бръмбарите, камъните и дърветата все още ни говорят – ала ние трябва да се научим как да ги слушаме.

В онези далечни времена имало едно момиче, което живеело с родителите си. То нямало нито братя, нито сестри. Въпреки това никога не се чувствало самотно, защото умеело да разговаря с птиците и животните. То разбирало духовете на всички неща.

Майката на момичето го учела от ранна възраст да бродира умело с оцветени игли от бодливец върху дрехи и наметала от еленова и бизонова кожа. То работело неуморно. С времето станало майстор в бродирателното. Родителите на девойката изпитвали гордост всеки път, когато тя дарявала някому нещо, направено от ръцете ѝ. Хората се възхищавали на нейните умения и гледали с почуда прекрасните шарки на везбите ѝ. Те вярвали, че Бодливецът, който се катери по дърветата и така се приближава най-много до Слънцето, е проговорил на момичето и му е разкрил по тайнствен начин как да изработва такива чудесни неща. Докато девойката работела, в съзнанието ѝ имало само добри мисли; тя знаела, че не може да създаде нищо красиво без помощта на духовете.

Един ден девойката се захванала да шие мъжки одежди – кожена риза и чифт мокасини. Украсила ги с игли от бодливец в ярки цветове, съчетани в блестящи везби. Всяка фигура от везбите имала специално значение за нея.

Когато ризата и мокасините били готови, девойката не ги дала никому, а ги оставила настрана и се заела с изработването на нов комплект. Родителите ѝ взели да се чудят защо прави това, след като нямала нито братя, нито ухажори сред младите мъже. Когато и вторият комплект бил завършен и девойката започнала трети, нейната майка не се стърпяла и я попитала за кого прави одеждите.

– Има седем братя, които живеят сами далеч в северните земи – там, откъдето идва студеният вятър – отвърнала дъщеря ѝ. – Затворя ли очи, те изникват пред вътрешния ми взор. За тях правя ризите и мокасините. Те нямат сестра. Ще потърся пътеката, която води до тяхното типи. Ще ги помоля да станат мои братя.